

KE DNU STOUPÁM

MATĚJ MACHALA

BÁSNĚ Z LET 2014–2025

Světlům mého života

Kateřině P.

.

Anetě T.

.

.

Evě O.

.

.

.

Lucii V.

.

.

.

.

KE DNU STOUPÁM

Nastal čas přiznat si, že ke dnu stoupám
falešné hrdosti masku si sloupám
omývám hříchy své, než se jim vzdám
já nejdu ode dne, jdu jenom ke dnu

KOSTLIVCI

Vteřinu nebo celou věčnost
obrazy ztrácí pevné tvary
a je to tady, další sešlost
kostlivců, které nezahnaly
a žijí dále dnes a denně
jak králové maj místo jisté
musím jen smát se nenuceně
tak pojd'te dál, mám víno čisté

STUDNY

Dvě oči jsem pro sebe stopil
jak studny s duší v bolesti
tu bolest z nich jsem doušky hltal
a propadal tak kouzlu lsti
v těch studnách jsem se s láskou topil
a děkoval, že můžu být
je život pak a byl i předtím
po smrti však už nelze žít

HOŘÍ

Už hoří... Hoří! Pohřební věnce
co zažehla jsi ohněm věčným
blížím se ke dnu v další sklence
vzpomínám na to, co už nesmím
tak nalej další, než tu zvadnu
ať užiju si ještě s tebou
jednu dvě sklenky a pak padnu
stejně mě k tobě nedovedou
a v láhvi už mi zase došlo
tak z další servu víčko, piju
toho, že pro mě z pekla pošlou
se s trochou štěstí nedožiju

DUŠIČKY

Už zase svítí hvězdy noci
kam dohlédne až lidské oko
co nesmím a co budu moci
rozhodne příští život o tom
snad prožiji jej v bídě, strachu
tak jako tento první žil jsem
na patře zůstává hořká pachut'
ve zprávě: „Kyanid. Otrávil se.“
Teď navždy tlím v hluboké díře
tam tiše na mě sedá prach
a lidé v jejich dobré víře
pálí tu knoty na svíčkách

NEBE

V řetězech padá voda na zem
to srdce pláče, tuhne mrazem
ted' v dále padá z nebe hvězda
a já se ptám, zda se mi nezdá
že prší ze mě trosky citů
a uvnitř prázdných holobytů
zas není, kdo by nasál v sebe
ze srdce průtrž, slzy nebe

MÍSTO ČINU

To stejné místo, stejný kout
zas stejná hudba hraje
otevřít dveře, boty zout
usednout do partaje
honí se hlavou temné stíny
jsem pořád stejný a přec jiný
když sedím tiše ve svém rohu
sám svému bytí nepomohu
to prázdné místo, v létě, v zimě
a mně už není pomoci
naposled ptám se: „Vezmeš si mě?“
projdem se spolu do noci

PÍSKY ČASU

Čas jednou smyje stopy v písku
jež otiskem jsou prázdné duše
toť odměnou je za můj přístup
že žil jsem život tak ňák suše
nezbyde po mně nic, než plátno
prázdné a fádní, bez barev
vše směřuje v smrt nenávratnou
ted' už jen vana, nůž a krev

NÁRODNÍ DEN

Dnes Národní den poezie
prý není, ale báseň žije
a dýchá, i když nemá sil
tak dobrý den! No, aby byl...

MELANCHOLICKÁ

Sleduju kapky deště, jak líně tečou po zdech
v dáli lomoží hromy a přehlušují povzdech
za tím, co teď už dávno není
co není ani k závidění
co kdybych neměl, byl bych radši
a stejně s tím byl život sladší
teď hořko cítím v tichém domě
ten tlukot srdce jenom pro mě
ten tlukot srdce pro tebe
zas letí vzhůru, do nebe

VOLÁNÍ O POMOC

Vyzvídám tiše skrz klíčovou díрку
jak asi je tomu lehkému pírku
jež volně vlaje si v poryvu vánku
zatímco já těžce ulehám k spánku
jen abych procitl do další temnoty
odsouzen životem ke trestu němoty
nikdo to neslyší, den co den, noc co noc
ve slovech nevšedních volání o pomoc

NA HRANĚ

A každý večer, když se holím
tak ruka se mi celá třese
to není stářím, ale děsem
že jednou se jí nepodvolím
a budu chtít, ať silně drtí
ostřím ze strany na stranu
tam tváří v tvář pak zůstanu
sám sobě, svojí věčné smrti

ROZTRŽISTĚNÁ

Na zemi střepy všech mých snů
a mezi nimi ležím já
počítám zbytky dlouhých dnů
a noc je temně mrazivá
hledal jsem všude, v každém koutě
a k pochopení došel teď
že když už jednou odnesou tě
nezbyde nic, než kalná šed'

Na zemi střepy všech tvých nocí
a mezi nimi ležíš ty
záchrana není v mojí moci
a útěk je tak složitý
hledalas všude, v každém rohu
a pochopení není dost
žít pozemsky ti nepomohu
tak pojď, vezmu tě na věčnost